

na mě s tolika věcmi, že jsem potřeboval veškerý takt, abych se nenechal strhnout k hádce.“

„Její manžel není o nic lepší. A jako velitel stojí za starou belu.“

Lincoln přikývl. „Dělá chybu, že se izoluje. Pak nechápe souvislosti a neví, s čím si zahrává.“

„A umíněně si zacpává uši.“

„Jeho manželka v podstatě vyhrožovala, že Frémont ustaví svou vlastní vládu.“

Hay znechuceně zavrtěl hlavou.

Lincoln dospěl k rozhodnutí. „Odvolám ho, hned jak najdeme vhodného nástupce. Postarejte se o to. Samozřejmě ve větší tichosti.“

Hay přikývl. „Rozumím.“

Lincoln si všiml velké obálky, kterou jeho spolehlivý tajemník držel v ruce, a ukázal na ni. „Co to máte?“

„Tohle před chvílí dorazilo z Pensylvánie. Z Wheatlandu.“

Lincoln věděl, co je to za místo. Rodinné sídlo jeho předchůdce Jamese Buchanana. Muže, jemuž Sever nemohl přijít na jméno. Podle mnoha lidí právě on vydláždil Jižní Karolínu cestu k odtržení od Unie, když přičetl vinu *nepřípustnému zasahování Seveřanů do otázky otroctví*.

Na prezidenta hodně silný a odvážný výrok.

A Buchanan zašel ještě dál, když prohlásil, že otrokářským státům by mělo být dovoleno, aby spravovaly své domácí záležitosti po svém. Severní státy by navíc měly zrušit všechny zákony motivující otroky k útěkům. Jinak až dotčené státy vyčerpají veškeré mírumilovné a ústavní možnosti dosažení nápravy, budou oprávněny sáhnout k revolučnímu odporu proti vládě Unie.

To se rovnalo prezidentskému schválení rebelie.

„Co bývalý prezident chce?“

„Ještě jsem to neotevřel.“ Hay podal obálku Lincolnovi. Přes celou přední stranu bylo napsáno: VÝHRADNĚ PRO PANA LINCOLNA. „Respektoval jsem jeho přání.“

Lincoln byl unavený a paní Frémontová z něj vyždímala poslední zbytky sil, které mu po namáhavém dnu zbyly. Přesto v něm převládla zvědavost. Buchanan se nemohl dočkat, kdy už konečně pověsí prezidentský úřad na hřebík. Když v den Lincolnovy inaugurace společně odjížděli z Kapitolu, vyjádřil se o svých budoucích plánech jasně. *Jestli máte z příchodu do Bílého domu stejnou radost jako já z návratu domů, pak jste skutečně velmi šťastný muž.*

„Můžete jít,“ propustil Lincoln Haya. „Přečtu si to a půjdu taky spát.“

Tajemník odešel a Lincoln v salónu osaměl. Posadil se, zlomil voskovou pečeť a vytáhl z obálky dva listy. První byl pergamen zhnědlý stářím, zpuchřelý a kdysi zřejmě pocákaný. Druhý byl novější – černý inkoust na jemném papíru působil čerstvě a text byl psán pevnou mužskou rukou.

Lincoln si nejdříve přečetl ten druhý.

Předávám vám zemi ve špatném stavu a omlouvám se za to. První chybou jsem se dopustil, už kdejsi jsem u inauguračním projevem slíbil, že nebudu znovu kandidovat. Mlčím jsem tak z nejistotě